

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

UNGDOMSVÄNNEN FRISKA VINDAR

ILLUSTRERAD TIDNING FÖR
SVENSKA MISSIONSFÖRBUNDETS UNGDOM

Utkommer den 5 och 20 i varje månad.

Pris: Postpren.: 1:60, på Exp. (minst 5 ex.) 1:50; lösn. 10 öre.

N:r 22
November 20

REDAKTION:
AXEL ANDERSSON. THEOD. ANDERSON.

Årg. 19
1915.

Manna en bild av Kristus.

amla testamentets tid är förebildernas tid. Där är fullt med skuggor av det tillkommande goda, där är symboler och bilder och löftesstjärnor. Gamla testamentet är en lyftad hand, pekande framåt mot tider, som komma, tider av frälsning, ljus och salighet, Messias' härliga tider.

Därför samlar sig också det bästa av vad gamla testamentet har omkring den kommande Messias, liksom månar och planeter samlar sig omkring solen. Hans himmelska ljus reflekteras av dem alla var på sitt sätt; var och en söker återgiva ett drag av hans rika personlighet. Och när nu vi, sena tiders barn, se tillbaka på allt vad som varit och fatta det i ett enda stort sammanhang, så se vi, huru, när Jesus kommer, han samlar alla brutna strålar i sitt ljus och för-enar alla små och spridda strömmar i sin mäktiga flod. Men allt detta kunna vi icke betrakta nu. Så låtom oss då endast fästa oss vid en enda sak.

Förrän Israel fick ingå i löftets land, måste det lida öknens besvärligheter. På underbart sätt uppehölls det under sin vandring genom öde land: Gud gav bröd från himmelen till att äta. Om detta tala ofta Israels skaldar i senare tid, prisande Herren för hans stora nåd. När Jesus en gång i tidens fullbordan kom och krävde tro på sin lära och lydnad för sin lag, voro judarne genast färdiga med en erinran om det himmelska bröd, som under Mose tid givits deras fäder, och undrade, om Jesus ej ville åstadkomma något liknande såsom bevis för sin gudomliga sändning. Jesus svarar dem med att säga: Jag är det sanna brödet, som kommer ned från himmelen, det sanna brödet, som Fadern giver till liv och uppehälle för alla dem, som riktat sin färd mot det himmelska löfteslandet. I vilka hänseenden kan då mannat i öknen sägas vara en bild av Kristus?

Israeliterna voro i stor nöd, när mannat gavs åt dem. Öknens ofruktbara land omgav dem på alla sidor. Inga förråd hade de med sig, inga vänner, som voro villiga att giva dem bröd. Vägen var lång till fruktbara trakter, och natten sänkte sig över dem med allt sitt mörker.

Men i den nöden och den natten kom Gud med bröd. När morgonsolen tände hoppets eldar över jorden, behövde ingen hungra mer. Och så länge Israel var i öknen, beredde Herren bröd för sitt folk under nattens tysta timmar, så att bordet stod dukat, när dag bröt in.

Det var i en tid av nöd och fara, som Kristus uppenbarades i världen. Mänskligheten hade uttömt sin kraft under strävan att finna frid och lycka. Den hade icke funnit, vad den sökte, och var nu på förfall. Mörker övertäckte jorden och töcken folken. Men då sände Gud sin Son i världen till frälsning och liv för alla dem, som tro på honom.

Så kommer Jesus ännu till den i syndanöd stadda själen, så mättar han ännu med sitt goda dem som hungra och törsta efter hans rättfärdighet, så dukar han även nu ett bord för sina lärjungar mitt i deras ovänners åsyn.

Mannat föll ned på marken och låg utstrött över allt. Ingen kunde undgå att observera det eller komma i beröring med det. Man måste trampa på det eller taga upp det. Det räckte till för alla, det mättade alla. Men det var det enda brödet, och den, som ej ville äta därav, fick hungra.

Huru sant är ej allt detta även med avseende på Kristus. Han kom ned av himmelen och trädde människan nära, så nära, att hon ej kan förhålla sig fullständigt likgiltig gent emot honom. Hon måste taga parti för eller emot honom.

Jesus räcker också till för alla. Han räcker till även för dig. Vad vill du då göra med honom? Allenast hos honom finnes frälsning. Det finns icke något annat namn givet åt människorna, i vilket de skola vara saliga, än Jesu namn.

Mannat var nog för allas behov. Det passade för unga och gamla, för män och kvinnor. De gamla rabbinerna berätta, att mannat smakade för var och en såsom hans älsklingsrätt. Det uppfyllde allas mun med sötma.

Jesus kan också fylla allas behov. Ungdom och ålderdom vill han möta. För fattiga och rika har han hjälp. Människor med mycket olika begåvning, anlag och smak hava i honom funnit sin högsta glädje. Han tillfredsställer, beskyddar och uppehåller. För alla vill han vara allt. Har han ännu blivit det för dig?

Mannat föll om natten, men morgonens ljus behövdes för att göra det uppenbart. Mannat var där, men så länge mörker rådde, samlade ingen därav.

Jesus kom till sitt eget, men hans egna mottogo honom icke. De voro ännu i mörker. Och det är Israel alltjämt, som folk betraktat. Det är därför, som det ännu ej fått del av Messias' frälsning.

På samma sätt är det med den ogudaktige. Kristus har dött för alla, det är visst, men den ogudaktige vandrar ännu i mörker och är därför utan Guds frälsning.

Kanske är det så med dig. Ack, att snart frälsningens morgonrodnad måtte lysa för din själ och även du få del av livets bröd. Liksom israeliten böjde sig ned för att samla det manna, som Gud givit, så böj du dig också. Böj din själ och ditt hjärta för Kristus, att också du måtte bliva delaktig av hans frälsning.

A. A—n.

Engelbrekts frihets- kamp.

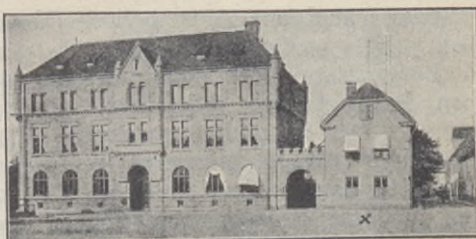
En strid för rätt och rättfärdighet.

För U. F. V. Av kand. *Matteus Larsson.*

II.

»Å sant jag är kommen från Kopparberg och bär tre liljor i vapen.» De orden lägger en av våra skalder i Engelbrekts mun, då denne i Vadstena talar till rådsherrarna. Att Engelbrekt Engelbrektsson var från Kopparberg har ock länge varit och är kanske ännu den gängse uppfattningen. Men den moderna historiska forskningen har visat, att Engelbrekt i stället var från Västmanland, från Norbergs bergslag, som på den tiden räknades till Dalarne. Han var adelsman och bar i sin sköld tre halva liljor, vilka tillsammans bildade en triangel. Till yrket var han bergsman. I sina yngre år hade han varit i flera stormäns tjänst, där han fått en god inblick i den tidens krigskonst och statsmannavärv. Till växten var han liten, men hans själsegenskaper voro stora.

Engelbrekt såg sina landsmäns nöd och beslöt att hjälpa dem. Han åtog sig det farliga uppdraget att fara till konung Erik för att framställa folkets nöd och anhålla om Jösse Erikssons avsättande. Frimodigt framförde Engelbrekt sin begäran inför konungen. Men han ville icke blott komma med lösa beskyllningar. Han erbjöd sig att sitta i fångtornet, tills laga dom var fälld. Visade det sig då, att han ej kommit i sanningens namn, ville han plikta med sitt liv. Så

Rådhuset med Engelbrektshuset x i Vadstena.

långt vågade emellertid konung Erik ej låta saken gå. Han sände i stället hem Engelbrekt med ett brev till rådet, som skulle undersöka saken. Rådsherrarna foro upp till Dalarne. De funno, att Engelbrekt hade rätt. Åter stod denne inför konungen med rådets intyg om, att hans klagomål voro befogade. Men kung Erik kände sig helt säkert träffad i sitt eget samvete, och han utbrast: »Jämt och ständigt klagar du! Gå din väg och kom aldrig mer inför mina ögon!» Engelbrekt gick — men mumlade halvhögt: »Ännu en gång lär jag väl komma igen.»

Och att Engelbrekt kom igen, det skulle snart konung Erik och hans ställföreträdare få erfa. Engelbrekt hade å sina landsmäns vägnar vänt sig till den, som framför alla andra var satt att skipa rättvisa. Men denne trampade sanningen och rättfärdigheten under sina fötter. Var det ej då varje mans plikt att taga ned svärdet och yxa för att värna rätten och rättfärdigheten? Svaret kan väl icke gärna bli mer än ett. I Dalarne var det ej heller någon som tvekade. Som en man reste sig hela folket. Två gånger tågade dalahären med Engelbrekt i spetsen till Västerås, där Jösse Eriksson bodde. Rådet sökte mäkla frid, och två gånger tågade dalkarlarna hem igen. De ville ej strid, de ville blott

Minnesvården på Engelbrektsholmen i Hjälmarén, där Engelbrekt mördades av Bengt Stensson Natt och Dag.

rättvisa. Men inga löften hölls. Då var det yttersta medlet oundvikligt.

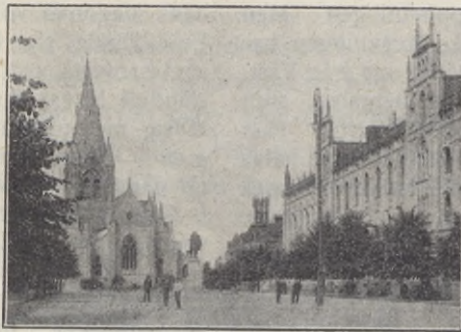
Borganäs brinner! Dalälvens klara vatten återspeglar de röda, flammmande lågorna. Det är midsommardagen 1434. De länge prövade dalkarlarna ha äntligen övergått från ord till handling. Det är en av Jösse Erikssons underfogdar den hatade italienaren Johan Vales slott, som först stormats, bränts och lagts i grus och spillror. Härifrån tågar dalahären vidare. Fogdeborg efter fogdeborg intages och jämnas med marken. En del fogdar komma sig icke ens för att försvara sina borgar. De öppna sina portar och bedja nu dem, de fordom plågat, om nåd och barmhärtighet. Från landskap till landskap drager Engelbrekt fram medsinaskaror. Överallt strömma bönderna till. Intet hinder kan hejda bondehären i dess segertåg. Även i Norrland och Finland ryckes befolkningen med i den fosterländska rörelsen. Där är det Erik Puke, som leder frihetskampen.

Snart har Engelbrekt med sin alltjämt växande här nått fram till Östergötland. Här får han höra talas om, att rådsherrarna äro samlade i Vadstena för att överlägga om, huru de skola ställa sig till bonderesningen. Med en utvald skara på tusen bönder tågar Engelbrekt dit. Snart vimlar det lilla torget framför huset, där herrarna äro församlade, av solbrända, seniga gestalter i bredskyggiga hattar. Om en stund träder en liten man frimodigt in i herrarnas sal. Det är Engelbrekt. I vältaliga ordalag klargör han för råds herrarna, att då kung Erik brutit den ed, på vilken deras egen trohetsed ytterst viljar, äro de ej längre honom skyldiga att hålla tro och loven, och han uppmanar dem att sluta sig till kampen för fosterlandets frihet. Men de vilja ej lyssna på bondehövdingens tal. Då griper han en

av de mest motsträviga, biskop Knut i Linköping, i kragen och hotar att kasta ut honom genom fönstret. Från den bistra bondehoppen där nedanför höres sorl och vapengny. Herrarna bliva genast medgörliga. De märka, att Engelbrekt och hans bönder ej äro att leka med, och de uppsätta skyndsamt uppsägelsebrev till konung Erik.

»För farligt det nu de tredskande blev; de bondenävar ej skona. Thy präntades strax uppsägelsebrev, där tydligt och klart till kungen man skrev, att borta var rike och krona.»

Emellertid tågade bondehären vidare, nu uppdelad i tre avdelningar. Före vinterns inbrott var även södra Sverige rensat från fogdar. Det stora verket var utfört. Inom loppet av ungefär tre månader hade Sverige befriats från alla utländska förtryckare. I Engelbrekts här hade sådan ordning och manstukt uppehållits, att en gammal krönika berättar, att befolkningen i de trakter, där bondehoparna tågat fram,

Nikolaikirkan, där Engelbrekt är begraven, Engelbrektstatyn och rådhuset, Örebro.

ej förlorat så mycket som av en hönas värde. Ännu ett bevis på, att den Engelbrektska resningen ej var en kamp mot den lagliga ordningen men ett hävdande av lag, sanning och rätt. Väl kom konung Erik hit med både flotta och här för att söka återtaga, vad han förlorat, väl spunno svenska herrar ett helt nät av intriger och själviska planer, väl måste Engelbrekt ännu utkämpa många heta strider, men man kan säga, att Sverige nu var befriat från det tryckande danska oket och åter sig självt mäktigt.

På den första svenska riksdagen, som hölls i Arboga 1435, blev Engelbrekt vald till rikshövitsman. Som sådan sökte han återigen hävda rättens och rättfärdighetens principer. Det blev den ädle mannens död. Vid den tiden innehades Tälje

slott av Bengt Stensson Natt och Dag, en personlig vän till konungen. Han var en stolt och självrådig herre, som tyckte sig kunna handla efter behag. Han lät överfalla och uppbringa ett tyskt handelsfartyg, ehuru rådet givit tyskarna löfte om, att kaperier ej skulle få förekomma vid svenska kusten. Såsom lagens och rättens högste beskyddare och upprätthållare var det Engelbrekts plikt att ingripa. Då Bengt Stensson ej kunde förmås att återlämna skeppet eller gottgöra skadan, lät Engelbrekt belägra hans slott, som intogs och förstördes. Från och med den stunden fattade Bengt Stensson ett oförsonligt hat till Engelbrekt, vilket till sist ledde till det så sorgligt ryktbara mordet på frihetshjälten.

Jag vill ej här söka beskriva det blodiga drama, som utspelades en vårafton på en av holmarna i Hjälmaran. Det är nog att säga, att den öppne, redlige Engelbrekt här blev ett offer för svek och rått våld. Med tårar i ögonen hämtade bönderna sin älskade hövding och buro honom till gravens vila, medan andra i förtvivlans raseri sökte storma mördarna

Natt och Dags befästa slott Göksholm. Många bittra tårar föllo vid Engelbrekts bår, och många tårar ha fällts tiderna igenom inför minnet av Bengt Stenssons och hans sons mörka gärning.

Engelbrekt föll såsom en följd av, att han hyllade sanning och rättfärdighet, men hatade orättfärdighet och lögn. Han föll på sin post såsom lagens och rättens banérförare. Och han är ju ej den förste ljusets stridsman, som fått släppa till sitt liv i kampen mot det onda i världen.

Stor och ädel är Engelbrekts gärning, större och ädlare äro dock bevekelsegrunderna för hans handlande. Det var icke ärans och maktens höga tinnar, han trådde efter; det var för att oegenyttigt hjälpa sina förtryckta landsmän, han tog upp kampen för rätt och rättfärdighet. »Han satte», säger en samtida lyrisk författare, »det allmänna bästa framför sin egen fördel, när han kallade de tappra svenskarna till detta heliga krig mot dem, som hatade rättfärdigheten.»

Så länge ännu ett svenskt hjärta klappar, skall ej heller minnet av den ädle frihetshjälten förblekna.

Advent.

*Mörk är natten, tung är tiden,
mödosamt dess stunder gå.
Oavbrutet rasar striden,
och det ondas böljor slå.
Skall vårt hopp om frälsning falla
likt en vissnad ros till jord
och förtvivlan återskalla
såsom svar på domens ord.*

*Nej, ty världens mörka boning
skåda får ett himmelskt ljus.
Det är Jesus. Full försoning
för han med från Faderns hus.
Deras vän, som allting sakna,
blir han, lider brist och tvång,
tills de trötta andar vakna
upp till salighet och sång.*

*Gläds, min själ, att fritt få bära
fram din kärleks offergård.
Hylla honom, sjung hans ära,
ropa ut den för en värld,
tills i ljus och liv förklarad
jord med himmel enad står,
och, för alla uppenbarad,
Jesus härskarspiran får.*

TEODOR.

Inför döden.

För U. F. V. Av Maria Friman.

(Forts. fr. föreg. n:r.)

»Evigheters evighet — min odödliga ande — utan frid med Gud — ingen, som kan visa mig vägen — skall jag in i mörkret?» Ingenjör Kastenson satte sig upp i sängen, han syntes ha fattat ett beslut och steg därför försiktigt ned på golvet samt iklädde sig några klädespersedlar. Han gick till dörren, som ledde in till det andra rummet. Här stod han en stund och lyssnade. Därefter öppnade han dörren ljudlöst och smög sig in.

Patienten låg nu stilla med slutna ögon och knäppta händer, endast i hans magra, dödsbleka ansikte ryckte det till ett par gånger. Med djupt deltagande såg Kastenson på denne med död och ofrid kämpande man. Han såg sedan på den svarta tavlan, som hängde över hans säng och där patientens namn och sjukdomsorsak voro antecknade.

Kapten Rickard Walltén stod det där.

Kastenson sjönk ned på en stol, som stod bredvid sängen. Han gömde ansiktet i sina händer, och minne efter minne stormade fram.

»Store Gud, är det han!»

Ja, det var han — han, som en gång i överlägset mod uttalade hädelse om det för människoanden viktigaste och menade att det var feigt och simpelt att oroas över sin själs frälsning, då man stod vid livsgränsen. Han skulle aldrig göra det — och nu.

Kaptenen rörde sig, och nu tog Kastenson bort händerna från sitt ansikte. De gamla ungdomsvännerna sågo några ögonblick på varandra, tills den förstnämnde frågade: »Vem är ni?» — »En vän», sade ingenjören, och hans ögon stodo fulla av tårar. »Jag har hört er nöd och gått in för att säga, att Kristus har kommit i världen för att frälsa det, som är förtappat.»

Det gick en darrning genom kapten Wallténs utmärglade gestalt, och en glädjeliglymt syntes i hans trötta ögon.

»Vem är ni?» frågade han åter.

Då böjde sig ingenjören ned mot honom och lade sin hand över hans och sade med upprörd stämma:

»Kommer Rickard Walltén ihåg en sommar för 12 år tillbaka, då ni sammanträffade med en student, som bar namnet Åke Kastenson?»

Den sjuke grep häftigt om ingenjörens hand och nästan flämtade fram: »Du, du, är du densamme? Store Gud!»

Det blev tyst en stund, ty en djup rörelse hade bemäktat sig de båda ungdomsvännerna. Med en kraftig ansträngning sade sedan kaptenen: »Om jag kommer ihåg!? Jo, de stora, modiga hädelseord, jag då talade, ha nu, när jag står inför döden, rivit i mitt minne som knivar i öppna sår. Jag är nu en döende man, som bävar för det fängelsemörker, dit min odödliga själ snart skall ingå.»

Han snyftade och viskade sedan: »Åke, vet — du — du något?»

»Ja, Rickard, jag vet något eller rättare mycket och detta av egen och mångårig erfarenhet, ty jag blev, ej långt efter sedan vi skildes, genom Guds nåd en troende kristen och jag har näst Herren den unga flicka, vi då gjorde narr av, att tacka därför, och hon har allt sedan varit mitt stöd på vägen, ty hon är sedan flera år tillbaka min hustru.»

»På vägen», upprepade kaptenen, »på vägen till Gud. Kan du leda mig in på den vägen, och om jag kan komma fram till den store, helige, stränge Guden, skall han då taga emot en sådan syndare som jag? Vad skall jag göra?»

Ingenjören steg upp och tog bibeln, som låg på ett bord samt slog upp Esaias 53:e kapitel och läste den 6:e versen:

»Vi gingo alla vilse såsom får, var och en av oss ville vandra sin egen väg, men Herren lät alla våra missgärningar drabba honom.»

»Honom — honom — vem?»

»Honom, Jesus Kristus, 'Han blev sargad för våra överträdelsers skull och slagen för våra missgärningars skull. Näpsten lades på honom, att vi måtte få frid, och genom hans sår blevo vi helade.' Genom tron på dessa ord är vägen till Herren Gud lagd och med frimodighet kunna vi då möta döden, ty märk, han är försonings-offret för våra synder.»

Det kom något ljusst och längtansfullt över kaptenens ansikte. Han tryckte vännens hand och viskade:

»Tala — tala många sådana ord. — Jag känner, att de hela. Och de skola kanske giva min oroliga ande frid.»

Ingenjören stannade kvar hos kaptenen en god del av natten. Glädjen över att få föra ungdomsvännen in på den väg, denne nu vid livets slut önskade finna, höll hans genom ansträngning och lidande nedsatta krafter uppe. Då han något efter midnatt lämnade honom, hade han fått bedja med honom.

Under de dagar, ingenjör Kastenson stannade kvar på lasarettet, var han inne hos kaptenen så mycket dennes krafter det tillåto, och deras enda samtalsämne var om vägen till livet genom Kristus.

Den döende bad Kastenson flera gånger, att han skulle omtala för vänner och bekanta, huru han med hån talat om dem, som i dödsstunden bävat för sin själ, och var säker på, att han aldrig skulle erfara denna fega fruktan, men att han nu på dödsbädden själv varit nere i förtvivlans djup just därför. Han hoppades, att kunskapen om detta skulle kunna bli någon eller några till gagn och eftertanke.

Även sedan ingenjören lämnat lasarettet, besökte han nästan dagligen kaptenen, som allt fort icke ville tala om något annat än det, som ger frid i livet och hopp i döden.

En morgon, då Kastenson kom in i hans rum, låg en elegant klädd kvinna på knä vid hans bädd med händerna tryckta mot sitt ansikte. Tyst satte sig ingenjören på en stol vid dörren och lyssnade till den döende mannens ord,

då han märkte, att de handlade om det, som hörde till det rent andliga.

»När vi äga hälsa och krafter och stå i livets högsommar», sade han tydligt, fast långsamt, »ha vi ingen tanke eller fruktan för döden, utan leva som om vår början ej hade något slut. Och de, som leva utan Gud och borde frukta mest, de frukta minst. Men när döden står framför oss och säger, att den kroppshyddas, som vi under längre eller kortare tid omvårdat och älskat, snart skall myllas ned i jorden — förmultna och bli mull, då bäva vi, och då kommer som först för oss, som levat utan Gud, den förr ej kända åtrån efter det eviga och oförgängliga. Vi känna, att vi önska leva upp i en annan tillvaro, där ej död och förstörelse nå oss. Men på samma gång denna önskan vaknar hos oss, kommer en utsäglig fruktan och gör det mörkt och förtvivlat. Framför oss ställer sig frågan:

Huru skola vi, som gått vårt jordeliv igenom utan att vilja hava Guds faders hand i vår, våga oss fram till tronen och bedja om rum i himlarnes salar?»

Han tystnade för en stund, men sedan han hämtat sig något, fortsatte han: »Därför beder jag dig, min älskade maka, tänk lika mycket på döden som på livet, ty lika visst, som vi fått det senare, skola vi ej undgå den förre, och lika visst, som vi fått en synlig, kroppslig tillvaro, lika visst ha vi fått ett evigt andeväsen, och detta skola vi fostra, så att det en gång är passande att ingå i de rum, som Jesus gått för att bereda åt dem, som älska honom.

Säg nu, dyra Elvira, vill du hädanefter söka efter dessa himmelska boningar ej blott för dig själv utan ock för våra barn?» Ett högljutt och snyftande »ja» var den knäböjande kvinnans svar.

Genom det själslugn, kaptenen fått, hade hans kroppskrafter liksom ökats, och det dröjde därför ännu några dagar, innan uppbrottet kom. Det kom så stilla, och med orden: »Förlossningen är vunnen», gick Walltén utan fruktan över gränsen.

Kristi Krav.

Av fil. kand. *Axel Andersson.*

Len värld så oharmonisk som vår är det att tänka detsamma som att lida. Ty tanken söker efter klarhet och samstämmighet, men detta är svårt att finna i det inferno av onda viljor och plågade varelser, som vi dagligen se framför oss.

De som tänka äro mänsklighetens offerlamm, som med sitt liv köpa släktets frihet och framsteg. Deras väg är törnbeströdd och går ofta nära utmed vansinnets branter. Ensam är den, ensam som örnens på fjärran luftvågor, ensam som den döendes, när han tagit sitt sista farväl av dem, som stodo honom nära i livet.

Att tänka är att lida. Det hava också de flesta en aning om och hata därför av natur och vana tänkandet liksom en hund avskyr musik. Därför måste de hava sällskap och förtäring för att hålla borta de tankar, som ensamheten tilläventyrs kunde släppa in. Och det går bra för många, ja, för de allra flesta. När ungdomstiden bara är förbi, är striden snart utkämpad. På tankens åker, som lagts i träde, växa husbehovens tistlar, och när magen är full, är världen härlig.

Men det finnes några, som kommit i tankens våld, med eller mot sin vilja. Deras lott är hård. De slå sina huvuden blodiga emot paradiset stängda port och söka förgäves åter uppbygga dess välde på jorden. Det går ej.

Därför hava många i förtvivlan gått ur vägen för tingens mångfald samt det vilt kämpande samhälleliga livet och sökt sig en tillflykt i gröna lunder eller ensliga klosterceller. Somliga hava icke ens nöjt sig med det. Likt Plato hava de sökt sig över från materiens och fenomenens värld till idéernas eller likt Israels profeter knutit sina förhoppningar till fridsrikets avlägsna fjärran. Och det synes också

för en blott människa vara de enda utvägarna.

Så mycket mera överraskande är Jesu krav. Ej där borta i naturens eller klostrets lugna frid skall man drömma sig till harmoni genom ett övergivande av verklighetens värld. Här mitt i stridstumlet skola vi leva och tänka, och när ej verkligheten vill passa in med tanken skapa om världen, tills harmonien framträder. Större krav framställde ingen på en människa än Jesus. Ty vad han begär, är övermänskligt. Att följa Jesus på allvar, att taga verkligheten som han, det är svårare än allt annat, det är att gå genom eld och vatten, genom plågor och död, ja det är att alltjämt dö och dock ej få slut på dödskampen trots alla kval.

Och dock ligger det en oändlig tjustning i att följa Kristus och våga allt i förtröstan på honom. Att tänka fritt är stort, att tänka rätt är större, men att likt Jesus forma livet efter den rätta tanken, det är det största av allt.

Vad skall då den, som fått tankens kval och ej kan hålla dess böljor tillbaka, göra annat än söka hjälp hos Jesus. Vilka ord skall han föra på tungan, om ej dessa: Herre, du har givit mig en farlig ting, du har givit mig tankens kraft och låtit mig märka, varifrån gåvan har kommit. Du har lagt mig i elden, och jag brinner. Men vid skenet av dess lågor ser jag din härlighet och en, som är lik en gudason. Och då griper mig en längtan att genom elden gå till dig, att dö för att leva med dig hellre än att vända tillbaka till tanklöshetens och lättjans sumptrakter. Herre, hjälp mig! Du, som lärde mig tänka, lär mig också att omforma verkligheten efter tanken, ty annars blir livet outhärdligt att leva. Tillkomme ditt rike! Giv mig kraft att höja dess banér på jorden!

Några semesterminnen från Särö.

För U. F. V. Av *Gunborg Ede*.*

Utsikt över havet vid Särö.

Antligen är den långa vintern förbi och den första sjudande våren ävenså. Man vaknar en morgon och finner, att boken slagit ut under natten och att sommarens fågring är kommen. Guldregnet skiner i häcken, och syrenerna dofta, så att man kan bli yr i huvudet.

Och så kommer juli, rosornas tid, och med den börjar semestern.

Det är ändå med en viss känsla av svidande vemod man säger farväl till de många sjuka, gamla och unga, som ligga där i sina sängar och med långa, längtansfulla blickar se ut genom de öppna fönstren.** Då tycker man med ens, att det är de, som borde få komma ut till havet och njuta av frihet och sol och all sommarens härlighet. Och med denna tanke som en stickande tagg i hjärtat är det man viftar farväl till sjukhuset, och så bär det ut till havs. — — —

Det är till Särö, som semesterresan ställes denna gång.

Hur det känns att vakna därute en solig morgon!? Ack, det är, som om allt det, som varit bittert och tungt, för en stund finge vika åt sidan, och man andas ut, glömmer de långa vaknätterna, då man stred för livet med dessa, som skulle gå »Via Dolorosa» ut i den stora, oändliga evigheten — — —

Det är så stilla härute. Havet glittrar i solen, och vår blick följer mäsarna, som på starka, vita vingar flyga mot solen. Några änder glida med tunga vingeslag

över vattenytan. En tärna dyker pilsnabbt ned i de svala böljorna, stiger sedan på skimrande vingar ut mot skären, som ännu ligga insvepta i morgondimmans böljande flor.

Vad det är skönt att sträcka ut sig på klipporna i solljuset och lyssna till havets böljegång! — — —

En kväll kännes luften tung och tryckande varm. Över havet stiga mörka, hotande moln, som breda ett svart dok över solen och kommer naturen att stå i stilla undran. En blix lyser då och då över den svartnande vattenytan. Så falla de första tunga regndropparna, en stormil skakar furornas lurviga kronor och far med ett vinande tjut över havet. Snart är det full storm, och blixarna flamma över de vita vågorna. Det är så storslaget detta naturens skådespel!

Inne i villan har skymningen fallit. Någon spelar därinne en aftonpsalm. — Vi gå in. Och under det vi sjunga: »Bred dina vida vingar, o Herre, över mig», kommer det ro i våra sinnen.

Man känner sig ej längre så förfärande ensam som nyss därute på klipporna.

Och när aftonbönen läses liksom hand i hand med alla de många i världen, då kommer den stora, varma trygghetskänslan över oss. —

Ack, vi människobarn på tidens hav, vad vi ändå äro beroende av denne Gud, som kan ge ro åt våra hjärtan.

Hela natten rasar stormen därute, och vi ligga vakna och lyssna och tänka på

* Av brist på utrymme har denna uppsats ej kunnat införas förrän i detta n:r. Den torde dock kunna läsas med samma intresse nu som under sommaren. När höstens kulna dagar kommit, kan det vara skönt att hava ljusa sommarminnen att erinra sig. Och så lever hoppet upp på nytt igen. Ännu en gång blir det vår.

** Författarinnan är sjuksköterska.

dem, som möjligen kämpa mot vågornas raseri, och det ringer i våra öron en strof, som vi hört någon gång: »Hjälp mig, min Gud! Havet är så stort och min båt är så liten».

Nästa dag strålar solen över Särö, men havet går ännu i långa dyningar med »vita gäss» på vågkammarna. —

En dag göra vi en lång promenad genom »Västerskog» förbi »den tusenåriga eken», där vi sitta stilla en stund, försjunkna i tankar. Om eken kunde tala, hur många underliga ting skulle vi då ej få höra!

Sedan vi vilat en stund i ekens skugga och njutit av den stora stillheten, fortsätta vi vår vandring upp till Stenkumlet, varifrån man har den härligaste utsikt.

Framför oss utbreder havet sin vida böljefamn. Här och där glänser ett segel i solen, och långt borta synas konturerna av Tistlare och Vinga fyr.

Ute vid skären ligga några torpedbåtar med den kära svenska flaggan i topp. —

»Stenkumlet på Särö» har nog sin egen historia. Någon i vårt sällskap berättar det han hört, hurusom en kapten Gathenhjälms, som levde för många, många år sedan, brukade tända irrbloss, som lockade sjömännen att styra in sina skepp mot land, där de sedan slogos till spillror mot undervattensskären. —

Och ofrivilligt ledas våra tankar in på vår egen färd över tidens hav. Ack, huru ofta tändes det icke irrbloss, som vilja locka oss av från den rätta farleden!

Huru väl behöva vi ej den »store mästerlotsen» ombord på vår bräckliga levnadsfarkost.

Länge sitta vi däruppe vid kumlet, och

det är, som om våra blickar ej kunde slita sig lösa från de storslagna scenerierna.

På eftermiddagen följa vi med en fiskare långt ut mot havet. Det är en härlig segeltur. Fiskaren är van att hantera rodret. Så lugn han sitter där, brunbränd av sol och salta vågor. — Med vilken tjusning känna vi ej det salta skummet stänka oss i ansiktet. Det är en härlig färd!

Så kommer vår sista kväll på Särö. Följande dag skola några av oss bryta upp och resa till skilda platser.

Det är som en underton av vemod i vårt samtal. Vi ha haft det så skönt och harmoniskt härute.

Vi samlas omkring orgeln i salen och sjunga den kära, vackra korsfararsången: »Härlig är jorden.» Och solen glider som en flammande boll ned i havet medan vi sjunga: »Genom de fagra riken på jorden gå vi till paradiset med sång» —

Sist är det några

som sjunga: »Den store, vide flok».

Och medan våra blickar fanna den glänsande vattenspegeln därute och måsarnas vita vingar, som blänka mot skyn, stiger i vårt hjärta en stor, utsäglig längtan efter att en gång få vara med bland den vita skaran.

Skymningen glider in över skären därute. Den breder sitt hölje mjukt och varligt omkring klipporna, vilka så småningom förtona i det stigande mörkret.

Vi sitta länge på balkongen och se ut i stillheten. Kanske att tingen se större ut under nattens tystnad, då våra blickar vidgas av lugnet omkring oss och tanken klarnar inför nattens djupa frid?

Så säga vi slutligen varandra godnatt och tacka för de dagar som gått och önska varandra krafter för kommande dagars strider. — —

Vy från Särö.

Missionssekreterare Wilhelm Sjöholm femtio år.

Wilhelm Sjöholm, Stockholm, fyller 50 år månd. den 22 dennes, och ha vi med anledning därav velat presentera honom för U. F. V:s läsare. Som sekreterare Sjöholm ännu befinner sig mitt uppe i arbetet och många blad i hans livsbok — mänskligt sett — ännu äro oskrivna, skola vi fatta oss kort i fråga om hans person och gärning. Några data ur hans skiftesrika liv vilja vi dock angiva.

Johan Erik Wilhelm Sjöholm föddes den 22 nov. 1865 i Skarstofta i Skåne, där hans fader var förvaltare. I sin tidigare ungdom ägnade han sig åt handelsyrket. Han blev tidigt omvänd till Herren och började redan som ung att arbeta för människors frälsning, först i söndagsskolan och sedan genom offentliga vittnesbörd och predikningar. Under denna verksamhet kände han sig emellertid av Herren kallad att ägna sina krafter åt den yttre missionen. Han sökte och vann inträde vid missionskolan i Kristinehamn, vilken han genomgick läsåren 1886—1888, var-efter han avskildes till missionär den 22 juni sistnämnda år.

Sedan han därefter någon tid studerat vid missionsinstitutet Harley House i London, avreste han som missionär i Svenska Missionsförbundets tjänst till Kongo den 26 april 1889, där han med undantag av ett par kortare perioders vila i hemlandet med trohet och nit arbetade bland de svarta till juni 1903, då han återvände till hemlandet.

Vid konferensen år 1904 valdes Sjöholm till Svenska Missionsförbundets sekreterare, en befattning, som han alltsedan med utomordentlig duglighet skött och ännu sköter.

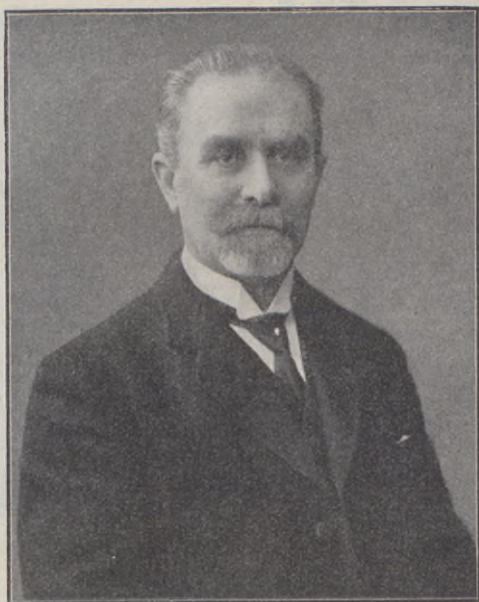
Såsom missionssekreterare har Sjöholm företagit många resor inom vårt land och andra länder. Utom direkta predikoresor har han företagit inspektionsresor till England, Lappland, Kaukasien och Ost-Turkestan.

Så långt Sjöholms strängt upptagna tid

det tillåtit, har han ock utövat åtskillig litterär verksamhet. Han är redaktör för tidningen Missionsförbundet och redigerar kalenderen Ansgarius samt jultidningen Vinterny m. m.

Såsom missionär i Kongo utgav Sjöholm Kongos första almacka år 1892 och började samma år utgivandet av kongotidningen Minsamu Miayenge. Han fortsatte under någon tid efter missionär Nils Westlinds död revideringen av senare delen av Nya Testamentet på kongospråket och utarbetade år 1900 en liten abc-bok för skolorna i Kongo, varjämte han ock har översatt åtskilliga sånger för kongosångboken.

Att denna yttre ram av sekreterare Sjöholms liv innesluter en rikedom av gagnande och rastlöst arbete förstås av sig självt. Vi skola dock ej säga mera därom vid detta tillfälle. Endast det vilja vi erinra om, att Svenska Missionsförbundets Ungdom står i stor tacksamhetsskuld till sekreterare Sjöholm för det intresse han städse visat S. M. U. Han arbetade ivrigt

Wilh. Sjöholm.

för S. M. U:s bildande ock skötte till en början sekreterarebefattningen inom S. M. U., intill dess ordinarie sekr. hann tillsättas. Att ungdomsförbundet så snart fick eget tidningsorgan var ock till stor del Sjöholms förtjänst. Han var även under de första åren medredaktör i U. F. V. och kvarstår alltfört som medarbetare i densamma.

Sjöholm var initiativtagare till den stora missionskonferens, som hölls i Stockholm 1907, vilken i sin ordning gav upphovet till Allmänna svenska missionskonferensen, vars sekreterare han är.

Många äro förvisso de, som på sekre-

terare Sjöholms 50-årsdag vilja bringa honom ett varmt tack för vad han verkat samt tillönska honom Guds rika välsignelse för kommande dagar. Må det förunnas honom att ännu länge få med oförminskade krafter fortsätta sitt arbete för missionens heliga sak!

Th. A.

Ungdomskomiténs arbetsutskott hade den 5 november sitt sista sammanträde för året.

Sångbok för musikföreningar. Till våra vänner, sångare och musikanter, som vänta på en sådan sångbok, utgiven av Svenska Missionsförbundets Ungdom, få vi meddela, att manuskriptet till densamma är nu i det närmaste färdigt att befordras till tryckeriet.

En ungdomskurs till Karlshamn har begärts till vintern 1916. Denna begäran bifölls vid arbetsutskottets sammanträde.

En ungdomskurs i Lindesberg. Enligt begäran och beslut kommer en ungdomskurs att hållas i Lindesberg den 29 dec. 1915—1 jan. 1916. Anmälningar och begäran om logis adresseras till predikant J. E. Björn, Lindesberg. Icke blott ungdomsledare utan var och en, som har intresse för vår ungdoms- och juniorverksamhet, hälsas välkommen.

S. M. F.

Framkomna missionärer. Den grupp kongo-missionärer, som avreste från Stockholm den 14 sisl. sept., har enligt telegrafiskt meddelande till Sv. Missionsförbundets Exp. lyckligt framkommit till Kongo.

Från de missionärer, som reste till Ost-Turkestan den 14 sept., har telegram anlät, att de den 22 okt. lyckligt passerat Irkeschtam på gränsen mellan Ryssland och Kina.

Därifrån till Kaschgaf tager resan 5 dagar. Nu äro de säkert framme vid resans mål.

Hemkomna missionärer Sönd. den 17 okt. anlände till Sverige missionärerna *Janna Lundin* och *Sam. Hede* från Missionsförbundets missionsfält i Kongo. I England fingo de stanna fem dagar, innan de hunno få klart med myndigheterna för att få lämna landet. Resan gick sedan över Norge.

Missionärsbröllop. Missionärerna Richard Björkdahl och Elisabeth Gülich i Kina ingingo äktenskap den 20 sept. inför generalkonsul Hultman i Shanghai.

David Malangidila 7. I senaste numret av kongotidningen "Minsamu Miayenge" meddelas, att den av många missionsvänner från hans besök i Sverige kände f. evangelisten David Malangidila avled vid Mukimbungu i Kongo den 23 sisl. juli.

Kinamissionens jubileum. Svenska Missionsförbundets kinamission är i höst 25 år gammal. En minnesfest kommer i anledning härav att anordnas i de till Missionsförbundet anslutna församlingarna den 25 dennes.

Th. A.

I höstlig tid.

Uti naturens värld är höst.
Så är det även i mitt hjärta,
där känslor storma liksom vågorna på upp-
rörd sjö.

Om döden vore tröst
och lindrande av jordelivets smärta,
hur glad jag skulle vara då att glömmas
bort och dö.

Men ett jag håller kvar ändå
alltjämt, fast mina nerver brinna
och glädjens blomster vissna i min ung-
doms örtagård:
din väg, o Herrre, vill jag gå
för att din himmel söka hinna
och somna in att åter vakna i din faders-
vård.

Till dig min längtan står, o Gud,
när vårens glada röster lova
en härlig sommars överflöd av ljus och kraft
och mod.

Till dig, när hösten sänder bud
och återfordrar livets gåva
och vintern rövar bort den sista kraften ur
mitt blod.

Levini.

Från ungdomsföreningarna

Lännäs kristl. ungdomsförening Framtidens Hopp, som härmed presenterar sig för U. F. V:s läsare, har sitt verksamhetsfält i Lännäs socken i Nerike. Föreningen bildades 1880 efter en stor andlig väckelse, som någon tid förut besökt trakten. Föreningen var då ganska stor. Men sedan har det gått fram och tillbaka. År 1912 kom Herrens Ande åter

för att få tillfälle att hälsa på varandra och återuppliva gamla minnen.

Sedan klassens nuvarande ledare, pred. Th. Nordstrand, nedkallat Guds välsigne över mötet, höll herr Josef Mellin i anslutning till Ps. 38: 10 ett kort anförande och hälsade på komitérades vägnar de närvarande välkomna. Sedan därefter några pianosoli ut-

Lännäs kristl. ungdomsförening Framtidens Hopp, Emaus.

med väckelse, då många unga män och kvinnor blevo omvända och gingo in i föreningen, som nu har över 50 medlemmar. Många av dem tillhöra också församlingen, till vilken föreningen står i allra bästa förhållande. Föreningen sänder en varm fridshälsning till Sveriges kristna ungdom.

Värmlands och Dalands ungdomsförbund höll sitt höstmöte i Strömtorp sönd. den 3 okt. På lörd. kvällen hölls offentligt ungdomsmöte med tal av flere talare. Söndagens möte började med barn gudstjänst, varefter föredrag hölls av pred. Alfr. Larsson, Karlstad, m. fl. På e. m. var sångfest anordnad. Mötena voro väl besökta.

Ungdomsklassen i Immanuelskyrkan, Stockholm, hade sönd. aftonen den 24 okt. anordnat ett större kamratmöte för förutvarande och nuvarande medlemmar. Omkring ett hundratal deltagare hade också infunnit sig

förts, deklamerade herr Erik Sjöholm några fosterländska stycken, varefter en dubbelkvartett ur "Excelsiorkören" lät höra några stämmingsfulla sånger. Så serverades kaffe, som intogs under en gemytlig och kamratlig stämning. Därefter lämnade pred. J Nyrén de närvarande några minnesord och uppmanade de unga till fortsatt arbete. Herr Harald Lindegren berättade sedan ett och annat minne från föregående år och gav även några uppslag för kommande arbete inom klassen. Efter solosång av fröken Elna Björklund inledde herr Erik Jansson aftonens diskussionsämne: "Den kristna ungdomens uppgift". Sedan ytterligare sång och musik utförts, avslutades den stämmingsfulla stunden med bön av herr Sam. Karlsson, som även lämnade några minnesord i anslutning till Luk. 11: 9, 10.

Kretsmöte hölls sönd. den 17 okt. i Arboga missionshus med tredje kretsen av Örebro

läns kr. ungdomsförbund, bestående av ungdomsföreningarna i Klysna, Näsby, Finnåker, Fällingsbro och Arboga. Vid mötet förekom samtal, som leddes av pred. K. Åström, samt korta anföranden av flere talare. Gemensam middagsspisning var anordnad av ungdomsföreningen på platsen. Mötet var talrikt besökt.

Hallsbergs missionsf:s ungdomsförening höll lörd. och sönd. den 16 och 17 okt. sitt sedvanliga höstmöte. Talare voro rektor Gust. Mosesson från Lidingö och distriktsförest. E. Nillson från Örebro. Sångkören medverkade. Mycket folk från köpingen och orten bevisade mötet.

Bibelkurs hölls i Bergsjö skolhus, Nässundet, den 13—17 okt. av Värmlands och Dalslands ungdomsförbunds resesekreterare Alfred Larsson från Karlstad. Intresset för kursen visade sig vara mycket stort.

Ätradalens ungdomsförbund hade sönd. den 30 okt. anordnat ett större ungdomsmöte i Lena missionshus, till vilket stora ungdomsskaror hade infunnit sig. Talare voro pastor M. Gustafsson och handl. J. Ljungberg från Blidsberg samt fabrikör C. Carlsson från Ulricehamn. Mellan föredragen utfördes sång av en manskör.

Uppbyggelsekonferens, anordnad av Skeninge, Motala och Vadstena ungdomsföreningar hölls i Skeninge missionshus sönd. den 3 okt. Mötet började kl. 11 f. m. med hälsningstal av platsens pred., L. Lundin, varefter pred. O. Svenning från Örebro, E. Lindros från Motala och O. Rosendal från Motala predikade. Efter gemensam middagsspisning vidtog diskussion över tvenne frågor, varefter det talrikt besökta mötet avslöts med korta anföranden av flera talare.

Ungdomsmöte var sönd. den 31 okt. anordnat i Betelkapellet i Karlskrona, besökt av ovanligt mycket folk. Föredrag hölls av pastor Aug. N. Bäckström, distriktsförest. Sahlin och folkskoll. Wallendorf. Musikföreningen och sångföreningen medverkade under hela dagen på ett förtjänstfullt sätt.

Nedre Västerdalarnes ungdomsförbund höll kvartalsmöte i Lindenäs den 30 och 31 okt. under stor tillslutning av deltagare. Ordets sanningar frambyros av pred. S. Öhman från Dala-Järna och A. Öhman från Äppelbo samt kyrkoherde Lindhoff från Näs.

Älvkarleö kristl. ungdomsförening höll sönd. den 24 okt. ett större ungdomsmöte. På f. m. hölls offentliga predikningar, och på e. m. var ungdomsfest anordnad, vilken rönt stor tillslutning. Under hela dagen tjänade musik- och sångföreningen med sång och musik.

I Osterbergs missionshus, Ovansjö, hade ungdomsföreningen på platsen sönd. e. m.

den 24 okt. anordnat offentligt ungdomsmöte, till vilket den medelst kort inbjudit traktens ungdomar. En stor skara hade hörsammat denna inbjudning och åhörde stilla samt med intresse sången, musiken och föredragen.

Betels ungdomsförening, Sandviken, firade sin årshögtid sönd. den 24 okt. med offentliga predikningar på f. m., årsfest på e. m. och enskilt årsmöte på kvällen.

Ungdomsföreningen har under det gångna verksamhetsåret fått välkomna ett 70-tal nya medlemmar. Föreningen består nu av 161 medlemmar. För olika missionsändamål har föreningen under året utgivit kr. 1,513: 79, därav till yttre missionen 335 kr.

Jenny Maria Petersson, medlem av Betesda kyrkans i Kalmar ungdomsförening, avsomnade i fast förtröstan på sin Frälsare den 20 sisl. sept., 22 år gammal. Hennes älsklingsång var n:o 328 i Missionsförbundets sångbok. Hon var avhållen och vördad av alla, som kände henne. Och tomrummet efter henne är stort.

Anna Konradsson, medlem av Smögens kristl. ungdomsförening, fick lörd. den 16 sisl. okt. hembud, endast 17 år gammal. Hennes väsende var lugnt och stilla och hon önskade pryda sin Mästares lära i alla stycken. Hon hade just börjat att med sin gåva tjäna i sång- och musikföreningen, då hon kallades bort. Hennes smyckade vita kista bars till graven av sex av hennes vänner.

Rudolf Lyssfelt, Lyssås, Karlanda, har fått hembud efter ett långt men tåligt buret lidande, 29 år gammal. Tomrummet efter honom är stort, ty han deltog med liv och lust i missionsarbetet, så långt hans krafter tilläto det. Ofta vittnade han om Frälsaren, och hans vittnesbörd voro fulla av tro och tillgivenhet för Gud. Han var enkel och anspråkslös och vann allas tillgivenhet.

“Nils Wikanders minnesfond”.

Förslag om en fond till förmån för Missionsskolans elever.

Det är nu jämt ett år sedan Missionskolans förre rektor och mångåriga lärare Nils Wikander fick hembud. Sjuklig till sin kropp, skötte han likväl med otrolig energi sitt arbete vid skolan i över 34 år. Många hundra f. d. elever, som nu verka såsom predikanter och missionärer i olika delar av världen, minnas honom med stor tacksamhet. Andra ha av olika anledningar lämnat det direkta predikokallet och äro nu välbeställda lantbrukare, köpmän, redaktörer eller riksdagsmän, men de se tillkåka med tacksamhet på den tid, när de som lärjungar sutto vid hans fötter. Hans undervisning blev den grund, på vilken de sedan byggd.

Vid Wikanders död gjordes från ett par håll förslag om, att hans forna elever skulle resa en minnessten på hans grav. Ett sådant förslag kom från Amerika. Denna plan kunde dock icke förverkligas, enär det redan på hans familjegrav fanns gravvård.

Efter samråd med flera f. d. elever och vår missionsstyrelse bedja undertecknade härmed att få inbjuda alla f. d. elever och vänner till rektor Wikander att bidra till bildande av en fond, benämnd “Nils Wikanders minnesfond”, av vilken behållningen skall användas på lämpligt sätt till förmån för missionsskolans elever. Vi tro, att vi bäst hedra vår gamle rektors minne genom att söka gagna dem, vilkas goda utbildning var hans livsuppgift och ära. Sättet, huru fondens avkastning kommer att användas för angivna ändamål, är ännu icke bestämt. Vi ha velat lämna denna fråga öppen tills vidare, dels för att se, huru stort beloppet blir, dels för att lämna intresserade tillfälle att vid bidragens insändande yttra sig därom. Vi ha annars tänkt, att fondens ränta skulle antingen utdelas som stipendier åt mindre bemedlade elever under skoltiden, eller anslås till resebidrag åt från skolan utgående elever för att därigenom sätta en eller annan i tillfälle att efter slutad kurs göra en kortare studieresa utrikes. Förslagen skola under alla förhållanden överlämnas till skolstyrelsen och avgörandet läggas i dess händer.

Alla, som vilja bidra till realiserandet av denna plan, torde sända sina bidrag och eventuella förslag till undertecknad, Sjöholm, adress: Svenska Missionsförbundets Expedition. Medlen komma att redovisas månad för månad i tidningen Missionsförbundet, så att intresserade bli i tillfälle att följa insamlingen.

Stockholm den 16 okt. 1915.

G. Mosesson.

Wihl. Sjöholm.

J. Nyrén.

Litteraturanmälan.

Svenska Missionsförbundets Förlag, Stockholm C.

Verksamheten bland den halv vuxna ungdomen. Av fil. kand. Axel Andersson. Nr 14 i serien S. M. U:s småskrifter. Pris 25 öre.

Om denna broschyr kan man med skäl säga, att den är ett ord i sinom tid. Intresset för den s. k. juniorverksamheten är just nu allmänt inom Sv. Missionsförbundet, och på många håll hyser man en uppriktigt önskan att “kunna göra något”. A:s skrift, som giver en sammanfattning av de huvudsakligaste erfarenheterna på ifrågavarande område, avser att komma en sådan verksamhetslust till hjälp. Hårtill är broschyren så mycket mer välkommen, som den väl är ensam i sitt slag på svenskt språk. — Våra vänner till och inom S. M. U. gjorde för övrigt klokt i att mer allmänt, än vad nu i regel sker, förse sig med ungdomsförbundets småskrifter och studieböcker. De giva en god handledning i mångt och mycket, som rör vår verksamhet, varjämte den ekonomiska vinsten av dem tillfaller S. M. U. Under år 1914 uppgick denna vinst till nära 600 kr.

J. R.

Missionshandbok med Almanack för 1916. Pris 1: 50.

Boken innehåller utom fullständig almanack med anteckningsblad uppgifter om styrelser och organisationer inom Missionsförbundet, dess missionärer och missionsstationer samt arbetare inom landet, översikt av övriga svenska missioner, m. m., m. m.

Predikanter, ungdomsledare, söndagsskollärare och andra intresserade missionsvänner borde icke försumma att skaffa sig denna bok. Den är som uppslagsbok av stort värde.

Th. A.

J. A. Lindblads Förlag, Uppsala.

Ur husapoteket. Berättelser av Emil Frommel. Pris häft. 1 kr., kart. 1: 50.

En utmärkt bok, skriven i den kända, Frommelska stilen. Den, som vill ha en bok med goda, icke allt för långa berättelser, bör icke tveka i valet.

W. S—m.

Kyrkoherden i Anderhalden. Historisk berättelse från Alperna. Av Ernst Zahn. Pris häft. 2: 75, bunden 3: 75.

Berättelsen, som på originalspråket utgått i 42 upplagor, är livfull och fängslande, präglad av en hög, sedlig renhet samt mycket väl skriven.

Det har för undertecknad varit en sann vederkvickelse att läsa densamma.

Th. A.

Människor av eld och tro. Av Cecilia Bååth-Holmberg. Pris 3: 75.

Vi få här göra bekantskap med en skara hjältar och hjältinnor på olika områden i livet, de flesta på krigets område. Störst av dem är kanske likväl Ernst Trier, förkämpan för den danska folkhögskolerörelsen. Vi kunna karaktärisera honom med författarinnans egna ord: "...helstöpt var han, så i karaktär som i begåvning; hans fantasi var storslagen, hans känsla djup och ursprunglig, vare sig det gällde kristen livs-
åskådning eller nästan svärmisk skönhetslängtan och ej mindre i den lidelsefulla kärleken till det danska fosterlandet."

Stilen är lätt och ledig och boken är försedd med talrika illustrationer.

E. N—n.

Ungdomens Julrosor. Illustrerad jultidning för Sveriges ungdom. Redigerad av K. Arv. Hagström. Fjärde årgången. Pris 50 öre.

Snöklöckan. Illustrerad jultidning för hemmet. Redigerad av A. Ohldén. Trettonde årgången. Pris 50 öre.

Det är med verklig glädje vi hälsa sådana julpublikationer som "Ungdomens Julrosor" och "Snöklöckan" välkomna i bokmarknaden. Något finare och bättre i fråga om jultidningar torde vara svårt att åstadkomma till så billigt pris. Med sådana vapen i handen borde vi med frimodighet kunna gå ut till vårt lands ungdom för att motarbeta den massa av dålig litteratur, som nu översvämmar bokmarknaden. "Bästa sättet att motverka dålig litteratur är att sprida god sådan."

Vi önska dessa tidningar stor spridning.

Th. A.

Den praktiske konditorn. Tillförlitlig handledning vid tillverkning av alla nu brukliga konditorivaror. Utarbetad av Edv. Ehrnström. Pris klotb. 3 kr.

Boken innehåller anvisningar på icke mindre än 455 olika konditorivaror, bland vilka man återfinner många utsökta läckerheter. Att få anvisning på, huru man i hemmet skall kunna tillaga dessa saker, bör under alla förhållanden vara en mycket välkommen hjälp.

W. S—m.

En moders dagbok. Av Emma Marshall. Övers. av A—i—e. Pris häft. 1: 75, klotb. 2: 75.

Nämnda bok är en vacker skildring av ett lyckligt hem, förd i dagboksanteckningar. Vi följa här förf. till desamma från den stund, hon som en ung kvinna träder inom det egna hemmets tröskel, till dess hon mot livets afton nedlägger sin penna. Livet har skänkt henne glädje och sorg, men allt har

fått bidraga att föra henne närmare den eviga kärleken. Allt är skildrat så enkelt och naturligt, och över det hela vilar en sådan friskhet, att det gör en gott att läsa boken.

E. N—n.

Husmoderns kalender 1916. Pris 1: 25.

Den vackra kalendern innehåller utom fullständig almanack med anteckningsblad ett flertal nyttiga artiklar, såsom Våra husmödrars linneskap, Vitbroderi, Sjukvård, Sommarblommor i våra trädgårdar, Symaskinen, Jordgubbar, Frukttorkning, Mor och dotter i hushållsbestyren, Uppfostran till sparsamhet, Billig, närande mat, Några goda anrättningar på potatis m. m. Det synes oss vara en passande bok för husmödrar och blivande husmödrar. Hav den i minnet vid julklappsinköpen!

Th. A.

Krigets problem. Pris häft. 1: 75.

Boken innehåller "uttalanden av 27 bemärkta svenska män" i den nu så aktuella frågan om krigets och kristendomens förhållande till varandra. Boken är intressant, icke minst som en redogörelse för den nutida kristendomens kritiska ställning. En hel mängd olika åsikter om, huru de kristna böra ställa sig till kriget, äro framlagda. Flera prov på skarpsinne och logisk färdighet finnas även. Boken är värd att icke blott läsas utan studeras.

A. A—n.

Två stora män. Av Teodor Holmberg.

Boken innehåller två biografier över Wilhelm II och Ferdinand von Zeppelin. I samband med de biografiska uppgifterna gives, såsom naturligt är i denna tid, en hel mängd uppgifter om kriget och förhållandena i Tyskland. Boken är intressant nog, men kunde gärna varit litet mera objektiv och litet mindre aktivistisk.

A. A—n.

P. A. Norstedt & Söners förlag, Stockholm.

Toner ur folkens pilgrimssång. Av N. P. Ollén. Pris häft. 1: 50.

Boken innehåller en hel mängd dikter av övervägande religiöst innehåll från olika folk och tider. Framställningsformen är god och flera av dikterna mäktigt gripande. Den förtjänar att köpas och läsas överallt.

A. A—n.

A. W. Hellströms Förlag, Nyköping.

Hem, Hem. Jultidning, tillägnad Sveriges ungdom. Tionde årgången. Pris 50 öre.

Jultidningen "Hem, Hem" är nu så väl känd, att någon vidare rekommendation av densamma torde vara obehövlig. Vi hänvisa till annonsen i dagens n:r av U. F. V.

Th. A.